

תת"ע 14318/05/23 - מדינת ישראל נגד עביר אבו-סאלם

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 14318-05-23 מדינת ישראל נ' אבו-סאלם
תיק חיצוני: 42250118447

לפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עביר אבו-סאלם

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקשת ביום 05.06.23 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונה כדין. זימון לדין נמסר לידיה במעמד ביצוע האכיפה.
2. כנגד המבקשת הוגש ביום 30.05.2023 כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה ביום 12.02.2023 כשתוקף רישיון הנהיגה שלה פקע ביום 22.08.2019, בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה.
3. לטענת המבקשת החזיקה ברישיון זמני במועד האירוע ומיד לאחר קבלת זימונה לדין פנתה למשרד הרישוי וקיבלה רישיון נהיגה קבוע עד שנת 2061. הבקשה לביטול פסק הדין אינה נתמכת בראייה כלשהי בה יש כדי לבסס את הנטען בה.
4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על אישור המסירה המפורט לעיל.
5. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
6. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלוש ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה **בהסכמת התובע**". בקשה זו הוגשה בחלוף מספר חודשים מעת מתן פסק הדין (ביום 28.01.2024) ובהעדר הסכמת תובע. טעם דיוני זה שומט את הקרקע לביטול פסק הדין.

7. יתרה מכך - מן ההיבט המהותי - על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו **רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)** (להלן: "עניין סאלם").

8. לעניין אי התייצבות לדין - הרי שאין בעמדת המבקשת כדי לסתור את חזקת המסירה כדין שכן המבקשת אכן זומנה לדין במעמד ביצוע האכיפה.

9. לעניין חשש מעיוות דין - יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7). ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים **הנתמכים בראיות** שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיה של המבקשת אודות קיומו של רישיון נהיגה זמני בתוקף בידיה במועד האירוע אינן נתמכות בראיות ולמעשה נטענו טענות בעלמא וללא תימוכין.

10. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית. עיכוב הביצוע בטל. המועד לתשלום הקנס מוארך עד יום 01.06.2024.

ניתנה היום, כ"א אדר א' תשפ"ד, 01 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.